

מקום ליד האגם

מחזה מקורי מאת: איציק אלוני

כל הזכויות שמורות

סיום כתיבה - 19/08/2020

©

רחוב גוש חלב 23 תל אביב

03-5225458

aloni-i@bezeqint.net

תקציר המחזה

הורים זקנים וחולים שמתכוננים לסוף ימיהם בהוספיס נעזרים באיש מסתורי על מנת לבשר לשלושת ילדיהם אודות הירושה החריגה שהחליטו להשאיר אחריהם. בעוד הילדים ההמומים מנסים להתמודד כל אחד בדרכו עם הבשורה המוזרה, ואף לשנות את החלוקה שנקבעה, הוריהם עומדים נחושים בהחלטתם, בטוחים שהם רואים את התועלת העתידית שחומקת מעיני ילדיהם.

הדמויות לפי סדר הופעתן:

דורי	בן בכור
אושרי	בן צעיר
המבשר	מביא בשורה חדשנית
שרלוט	בת
רמזי	אבא, מבוגר
ברוריה	אמא, מבוגרת

תמונה ראשונה

רצועת חוף ליד אגם. ספסל באורך 5-6 מטרים בצורה קשתית או זוויתית פונה לכיוון האגם (לקהל). מדי פעם במהלך הסצנה נשמע ברקע ציוץ ציפורים, וקריאות שחפים.

דורי נכנס, מביט מסביב ובודק אם הגיע למקום הנכון.

דורי: (לעצמו) אני מקווה שזה הספסל...
(שתיקה)

רגע, לא, לא בטוח... לא נראה לי...
(שתיקה. מסתכל רחוק לעבר ספסלים אחרים)
אולי כן... כן... נראה לי שזה... לא יודע, לעזאזל, כולם דומים...
(יושב ומשתמש בטלפון הנייד)

(לאחר זמן מה נכנס **אושרי** אחיו, עם שקית מנייר בידו ובתוכה חטיפי עוף.)

אושרי: זה פה?

דורי: אני לא יודע.

אושרי: (מסמן) ואני הייתי בטוח שזה שם... ראיתי אותך ובאתי לפה.

דורי: לא יודע, אולי אתה צודק, נחכה...
אבל נראה לי שזה כאן.

אושרי: (סורק את הסביבה) אתה בטוח שזה המקום?

- דורי:** (מעקל את שפתיו כלא יודע) עכשיו כשאתה מפקפק במקום, גם אני לא בטוח... אבל מתאים לתיאור של הַמְבַּשֵּׁר.
- אושרי:** אתה רואה? כל המקומות ברצועת החוף דומים.
- דורי:** נכון, זה גם מה שאמרתי לעצמי...
(שתיקה)
אתה חושב שעשו את זה בכוונה?
- אושרי:** את מה בכוונה?
- דורי:** את הספסלים.
- אושרי:** אני חושב שבנו את כל המקומות בחוסר דמיון. לפחות היו נוטעים עץ שונה או סימן זיהוי אחר ליד כל ספסל.
- דורי:** אולי עשו זאת בכוונה?
(מצחקק) תאר לך את אלה שקובעים דייט ראשון ליד האגם.
- אושרי:** (מחייך) אין סיכוי שיפגשו.
- דורי:** (מביט רחוק יותר לאורך החוף) בחיי שהכול דומה...
אבל יפה.
תראה את השחפים.
(שתיקה)
- דורי:** וואו...! תראה, תראה... ראית?
- אושרי:** איזה אלוף השלדג הזה.
- דורי:** הצליח לו.
- אושרי:** בגדול. ואיזו צלילה בטיל... (מוציא מהשקית כנפי עוף מטוגנות)
(דורי מסתכל עליו בתימהון).
- אושרי:** מה?
- דורי:** כלום, כלום.
- אושרי:** רוצה?
(שתיקה)

- אושרי:** נו, תגיד כבר משהו.
- דורי:** איך אתה יכול לאכול את הזבל הזה... כולו ספוג בשמן שרוף.
- אושרי:** זה טעים לאללה.
- דורי:** טעים אך לא בריא...
(שתיקה)
- איפה אחותנו? למה היא תמיד מאחרת?
- אושרי:** בטוח התבלבלה ומחכה בספסל אחר.
- דורי:** בוא לא נסיק מסקנות, מי אמר שאנחנו נמצאים במקום הנכון?
- אושרי:** או.. הנה היא שם... אתה רואה אותה? (שורק ומסמן לה לבוא)
- דורי:** זאת היא?
- אושרי:** מה חשבת?
- דורי:** ההליכה שלה משונה, מה יש לה?...
למה היא הולכת ומענטזת?!
- (שניהם צוחקים. אושרי שורק שוב שריקה חזקה)
- דורי:** אתה יודע למה הַמְבִּיֶּשֶׁר מתעקש שיקראו לו "הַמְבִּיֶּשֶׁר"?
- אושרי:** הוא צריך להיות עורך דין, לא?
- דורי:** לא יודע. אתה יודע?
- אושרי:** לא. אתה לא יודע?
- דורי:** לא.
- אושרי:** איך לא? דיברת איתו כמה פעמים, לא שאלת?
- דורי:** אז מה הוא לדעתך?
- אושרי:** או, הנה גם הוא בא...
(הַמְבִּיֶּשֶׁר נכנס.)
נוצר בקצה הספסל (בכניסה לבמה) ומדבר בתנועות ידיים לעצמו.)

- אושרי:** (לדורי בסקרנות) תראה אותו... הוא מדבר לעצמו?
- דורי:** אולי הוא עם אוזניות.
- (שניהם מתקרבים מעט כדי לבדוק אם המבשר מחובר לאוזניות)
- דורי:** (לוחש לאושרי) הוא מדבר לעצמו.
- אושרי:** כנראה שיש לו שריטה רצינית.
- דורי:** בטח בעיה שמטרידה אותו. היום זו כבר לא בושה, כולם מוטרדים ומדברים לעצמם.
- אושרי:** (פאזזה. קורא בקול) המבשר... הו-הי-הו...? אנחנו פה.
- המבשר:** (מתעטש וקורא לעברם בקול) איפה שרלוט? עוד לא הגיעה?
- אושרי:** הנה היא מדדה בדרך לכאן. אבל אפשר להתחיל בלעדיה, בין כה וכה היא תמיד אומרת שאין לה מה להגיד, והיא תסכים למה שהרוב יחליט.
- דורי:** (ממהר לתקן) מתוך כבוד.
- המבשר:** זה לא הולך כך, אני צריך להעביר לכם את האינפורמציה בנוכחות כולם. זאת ההוראה.
- אושרי:** הוראה?
- דורי:** ממי ההוראה?
- המבשר:** הנחיה מההורים.
- אושרי:** זאת הנחיה או הוראה?
- המבשר:** עוד מעט תדעו.
- (שתיקה)
- אושרי:** (תוך כדי אכילת המטוגנים) תגידי לי, אם אתה עורך-דין, למה אתה מתעקש שיקראו לך 'המבשר' ולא בתואר שלך או בשם שלך?
- המבשר:** מי אמר לך שאני עורך דין? ומי אמר שאני לא עורך-דין?...
- אני מומחה אך ורק בצוואות ומביא את הבשורה ליורשים.
- (שרלוט נכנסת מתנשפת).

- שרלוט:** אתם פה ואני חיכיתי שם! אם לא הייתם שורקים לי, הייתי ממשיכה לחכות שם... כל הספסלים דומים...
רצתי כל הדרך לפה כמעט נקעתי את הקרסול.
למה לא ממספרים את הספסלים כמו את הבתים!?
- אושרי:** (לדורי בשקט) טוב שהפעם הגרסה שונה.
(דורי בתגובה הנהון של הסכמה.)
- שרלוט:** מה אתם כבר מתלחשים? הפעם אני צודקת ולא איחרתי!
- המבשר:** אף אחד לא איחר. אני הקדמתי וגם אתם הקדמתם וזה מעולה, היות והפגישה אתכם מאוד חשובה. בואו נעשה את זה קצר.
- אושרי:** אם היא חשובה, למה קצר?
- המבשר:** אני לחוץ בזמן.
- שרלוט:** אז למה טרטרת אותנו עד לכאן?! למה לא במשרד שלך ובנחת?
- המבשר:** (מוציא דפים ותוך כדי שהוא מחלק להם) בואו בכל זאת שנעשה קצר. כשמתקרבת שעתו של בן משפחה... שזו לרוב תקופה בה נושאים חשובים עולים... אתם עלולים לחשוב שרצונו של זה שהולך מהעולם אינו הוגן כלפיכם, ובני משפחה עלולים להתנהג באופן לא הולם.
- אושרי:** (מחזיר למבשר את הדף) זה לא שלנו.
- שרלוט:** משהו אחר לגמרי.
- דורי:** מה זה? אין פה שום קשר למקרה שלנו.
- המבשר:** (מעיין בדף שחילק) אוי... לעזאזל! השארתי את דפי ההנחיות שלכם במשרד. (מקפץ בצורה מגוחכת) נְיִט! נְיִט! נְיִט! למה זה קורה לי בכל פעם!
- אושרי:** (זורק לשחפים חתיכת עוף באוויר) שזה אומר?...
(השחפים קוראים בקול גדול)
- דורי:** (לאושרי) אושרי, תפסיק! אתה משגע את השחפים! די להאכיל אותם אחרת יציקו לנו כל הפגישה.

(אושרי רץ ומגרש את השחפים)

דורי: אושרי די לרוץ ולהשתעשע, אנחנו באמצע...

אושרי: מה אתה רוצה ממני? אני מגרש אותם שלא יפריעו...

המבשר: הוריקם אהבו את המקום הזה. הם בחרו לעשות פה את הפגישה הראשונה שלכם אתי, וכפי שאתם כבר יודעים הם למעשה קרובים ברגעים אלה...

שרלוט: (קוטעת אותו) סליחה! אתה יכול להציג את עצמך?

המבשר: אני המוציא לפועל.

אושרי: שזה אומר?...

המבשר: אני המבשר, והמקצוע שלי הוא מוציא לפועל.

אושרי: מה אתה גנגסטר או ראש כנופיה כזה?

המבשר: להיפך.

אושרי: שזה אומר?

שרלוט: (בחוסר סבלנות) מה המקצוע שלך? אתה עורך דין? כן או לא?!

המבשר: גם וגם.

שרלוט: מה זה גם וגם? מה אתה בדיוק בשבילנו?

המבשר: אני משרתם של ציאות הוריקם.

שרלוט: יש לזה שם?

המבשר: אמרתי, "המבשר".

שרלוט: שם! מה השם שלך?!

המבשר: לכל אחד יש שם.

אושרי: שזה אומר?

שרלוט: (בחוסר סבלנות) איך לפנות אליך לעזאזל!

המבשר: ה-מ-ב-ש-ר.

אושרי: שזה אומר?

המבשר: תפסיק עם ה"שזה אומר" שלך! אתה מטריף אותי!
אני רוצה לגשת ישר לעניין. אני חוזר שנית ואולי שלישית! לאחר
פטירתם של הוריהם היקרים...

דורי: (בדאגה) רגע, רגע... באת לבשר לנו שהם כבר נפטרו?

שרלוט: (פורצת בבכי) איך הם העזו ללכת בלי להיפרד מאיתנו...

המבשר: (קוטע אותה) לא, הם לא נפטרו עדיין!

אושרי: (לאחים) אז זה לא כל כך נורא.

המבשר: ...נכון לעכשיו הם עוד בחיים, אבל אם לא תיתנו לי להשלים משפט
אחד כמו שצריך לא תבינו כלום והם ילכו מן העולם בלי שתראו אותם
חיים עוד פעם אחת אחרונה! כן, גם אני לא הייתי מבין אם היו
מפריעים לי, אז בבקשה לשתוק!
נפתחה לכם אפשרות להזדמנות ליישם את צו-הירושה של הוריהם
בעודם בחיים. חשוב לציין! צו-הירושה שונה מהרגיל.

אושרי: שזה אומר?

(המבשר מגלגל עיניים ומתאפק שלא לכעוס.)

אושרי: למה אתה מסתכל עלי בעיניים כאלה?

המבשר: (כמעט בעצבים) באיזה עיניים?

אושרי: שיש בהם מתח ועצבים!

(ממשיך לדורי בלחש) בא לי להוריד לבנאדם הזה כאפה מצלצלת
ולהעיר אותו!

דורי: (לאושרי) די, זה מעצבן אותו – וגם אותנו.

אושרי: הוא אומר דברים מבולבלים ולא מעניינים.

המבשר: ועוד איך מעניינים, רק שאתה לא קולט אותם.

שרלוט: אושרי צודק. אתה אומר דברים לא ברורים וזה נשמע כמו קשקוש!

המבשר: ידידי... מה אני צריך לעשות כדי שתאפשרו לי להסביר?

(שתיקה. המבשר נראה טרוד ומבולבל. קופא במקומו.
כולם מחכים למוצא פיו)

שרלוט: זהו.... נעתקו לך המילים? אנחנו מחכים.

המבשר: לרגע קטעתם את חוט המחשבה שלי... רגע, תנו לי להתרכז מחדש...
(לאושרי) אתה, אתה, אתה עושה לי תסבוכת בראש!

(שתיקה, המבשר מנסה לדבר אך המילים נתקעות לו)

המבשר: צ-צ...צו-א-תם... (לוקח נשימה עמוקה) צוואתם מסתכמת לא רק
בנכסים. אלא בידע!...

(האחים לא מבינים ומסתכלים אחד על השני)

המבשר: בְּשָׁקֶל!... בכישרונות המיוחדים שיש להם...

(אושרי רוצה להתערב.)

המבשר: רגע! עוד לא סיימתי! אני מנסה לשים דגש על דברים שחשוב מאוד
שתבינו אותם כמו שצריך כבר במפגש הראשון!...
המוח שעומד מאחורי הצלחתו של אביכם הוא אימא שלכם.
כך שהחלוקה תהיה שוויונית וצודקת.

שרלוט: מישהו הבין/מבין על מה הוא מדבר? כי אני לא הבנתי כלום!

דורי: גם אני לא...

אושרי: משפטים חסרי היגיון.

המבשר: איך תבינו אם אתם לא מקשיבים?

דורי: אתה מוכן להסביר את עצמך לאט וברור יותר?

המבשר: אחזור על זה בצורה הכי פשוטה בעולם.
אביכם ואמכם החליטו להוריש לכם את כל הידע שיש להם בראש.

אושרי: שזה אומר?

המבשר: (בזעם על אושרי) את ה-ש-קל!

(האחים מסתכלים אחד על השני, והם לא מבינים)

דורי: אתה עושה מאיתנו צחוק?!

המבשר: כמו שמעבירים בירושה דירה, רכוש, כסף, כך הם יעבירו את הידע.
(שתיקה)

המבשר: בקיצור כל מה שהיה להם בראש, יעשה טרנספר לראש שלכם.

שרלוט: (מגחכת) איך אפשר להעביר דבר כזה...?

המבשר: אחרי שתבקרו אותם בהוספיס תבינו את עיקרון המעבר של הירושה.
(האחים בתנועת ייאוש)

המבשר: אל תדאגו, אתם תבינו בדיוק מה שתקבלו ואיך יתנהל המעבר אליכם, ואני מבטיח שלא יהיו לכם יותר ספקות. הירושה של הכסף והרכוש יעברו לאחד/אחת מכם, הידע ומוסר של אביכם לאחד/אחת מכם, ולשלישי/שלישית תעבור התורה והחוכמה והחריפות של אמכם, ואני מדגיש, שכול מה שאביכם רכש במהלך כל שנות היכרותו עם ברוריה אמכם היה בזכותה. כך שאף אחד לא יצא מקופח.

(האחים לא מבינים, ובוהים במבשר)

המבשר: (גוער בהם) מה אתם בוהים בי ככה?!

אושרי: עשית מאבא טמבל ומאימא גאון!

המבשר: אני אמרתי את המילה טמבל?!

הא?!

אני הוצאתי מהפה את המילה גאון?

הא?!...

תגיד!

תגיד אני אמרתי את המילה טמבל?!?!?

מה לא ברור?!

אני לא אמרתי את המילה טמבל!...

(לאושרי) במיוחד בשבילך אני אפרט לאט, שתבין... כל המחשבות שהיו ויש להם, כל מה שצברו פה אצלם בגולגולת ולמדו במהלך שנות חייהם יעבור אליכם! מה כל קשה להבין? אתם לא סתומים, ואם אתם סתומים אז בטח ובטח יועיל לכם הידע שלהם! שֶׁקֶל! תבונה!

שרלוט: (יוצא לה בקול מוזר) תגיד...

(פאזזה, כל המבטים עליה.)

- שרלוט:** (מכחכחת) באת לשגע אותנו?
- המבשר:** בכלל לא.
- דורי:** ודבר כזה אפשרי?
- המבשר:** תנסו ותיווכחו.
- שרלוט:** שטויות, אין דבר כזה.
- המבשר:** יש לי מפרט מדויק, מה יקבל כל אחד מכם, זה ייחשף ברגע המתאים. לצערי שכחתי אותו במשרד.
- אושרי:** בגלל השטויות האלה הבאת אותנו עד לפה? הפסדנו יום עבודה בשביל לשמוע שטויות?! בואו נסתלק מפה! אתם רואים שהבנאדם הזוי לגמרי...
- המבשר:** (קוטע אותנו) אתה רומז שאני ירדתי מהפסים!?
- אושרי:** אתה רואה? אפילו אתה מגדיר את עצמך 'כיורד מהפסים'... אני לא בטוח שהיית פעם על פסים.
- דורי:** תענה לאושרי, האם בשביל השטויות האלה גררת אותנו עד לפה?
- שרלוט:** ואני כמעט נקעתי את הרגל.
- המבשר:** ההורים שלכם ביקשו שהשיחה הראשונה תתקיים במקום שלהם ליד האגם. נקודה.
- אושרי:** (הולך מהם) לא בא לי לשמוע שטויות...
- דורי:** (קורא בקול) אושרי! חכה רגע... בוא, בוא שנייה נו...
- אושרי:** (חוזר) אני לא מוכן לשמוע שטויות, מספיק מטומטמים יש לי בעבודה.
- שרלוט:** בואו נשמע אותו עד הסוף ואז נחליט.
- המבשר:** הוריהם היו קשורים למקום הזה ובעיקר לספסל הזה. הם אהבו לשבת כאן ולהאכיל את היונים והשחפים. כשתעיינו בצו-הירוושה תבינו למה פה, ותבינו למה הירוושה מעניינת ומאתגרת... אגב, על הצו יהיו החתימות המקוריות.
- אושרי:** שזה אומר?

המבשר: (בחרוק שְׁנִיִּים) זה אומר מה שזה אומר... (בולע את רוקו) אומר!

אושרי: (לאחים) צריך לחפש את כפתור הריִסְטֶרְט של הבנאדם הזה וללחוץ עליו בדחיפות.

(המבשר, מרוב כעס ועצבים מאופקים, פתאום פונה מהם והולך לקדמת הבמה (לחוף האגם כביכול). מתחילים אצלו טיקים, כגון: קפיצות קלות, חיכוך הברכיים, התלהבות ומחייאות כפיים. נגיעות בחלקי גופו לבדוק שהוא שלם. ולבסוף נפלט לו קול צפצוף דק, וחוזר על אותן המילים...)

המבשר: (לעצמו תוך כדי המתואר למעלה) אני מבולבל...

אני לא יודע מה לעשות...

יש לי רק פֶּה אחד...

אני לא יודע איך להסביר טוב יותר, איזה רגליים אני צריך לנשק להם שיבינו אותי?

(מתחיל בסוג של וויכוח עם עצמו. חוזר על עצמו כל פעם בקול שונה)

- למה עושים לי את זה?...

- למה עושים לי את זה?...

- למה עושים לי את זה?...

- למה עושים לי את זה?..."

אושרי: מה קורה לו שם, נתפס לו הסטרטר?

דורי: טמטמת אותו לגמרי עם ה"שזה אומר" שלך.

המבשר: (בפנייה חדה אליהם) תשכחו מזה! כן-כן-כן... תשכחו מזה!

מה שתקבלו לא תוכלו למכור. לא משנה מה עשיתם בחיים, מה שיעבור אליכם יישאר אצלכם.

אושרי: שזה אומר?...

המבשר: (קרוב לאושרי, בזעם) זה אומר שאני אמליץ להוציא אותך מהירושה!

אושרי: אני מנסה ולא מצליח להבין אותך. אז אני מוותר!

(כולם הולכים מהמבשר.)

המבשר: רגע! מה קורה לכם? אתם רוצים או לא רוצים...

אושרי: אני לא רוצה לקבל את השֵׁכָל של אבא ואת הדמנציה שלו!
איך אבא שלי יכול היה להסכים לצוואה כזאת?
תגיד, הוא היה הוא כשהסכים?

המבשר: הו-הו... ועוד איך הוא היה הוא.

דורי: גם אני אומר שאין דבר כזה.

שרלוט: בלתי אפשרי.

המבשר: הכול אפשרי.

(לאושרי) ומי אמר שאתה תקבל את השֵׁכָל שלו?

אושרי: נגיד שאני אקבל, אוקיי? אני פשוט לא מבין. אנחנו מנסים להתמודד עם אובדן הזיכרון של אבא ואתה מנסה להעביר את אובדן הזיכרון שלו לאחד מאיתנו למזכרת?! אבא בקושי זיהה אותי בפעם האחרונה שראה אותי, למרות שהיה לנו זמן ששווה זהב ברחבת הדשא של ההוספיס. ועכשיו פתאום הוא מכתוב צוואה מוזרה כזאת!
כל סיפור ההעברה מוזר מאוד בעיניי.

דורי: זה נכון מאוד מה שאושרי אומר.

שרלוט: גם אני מסכימה איתו.

דורי: הרבה פעמים אבא איבד את היכולת לזהות אותי. הצלחתי להבין אותו רק ברגעים שחזר לו הזיכרון, רק אז הוא היה מצליח לספר לי סיפורים מתקופות הזהב בחייו.

שרלוט: אני מכירה צוואה רגילה, כלומר סטנדרטית, שיש בה רכוש, כסף, קרקעות וכו'... לכן מה שבטוח, זה שאני מעדיפה את הכסף והרכוש.

אושרי: ברור שכולנו מעדיפים את הכסף והרכוש.

המבשר: (תופס את ראשו, לא מאמין, ומתחיל שוב לדבר לעצמו) אוהו... הם מתחילים להשחיל את החוט לקוף המחט... לתפור לעצמם את שק הרכוש.

דורי: עוד פעם אתה ממלמל לעצמך? בוא תהיה איתנו על הקרקע ושתף אותנו בלבטים שלך? אני מציע שניפגש כולנו עם ההורים ונדבר, כי ממך אנחנו לא מבינים כלום!

שרלוט: נכון, כולנו לא מבינים.

המבשר: זה מה שאני מנסה לומר לכם! אני קראתי לכם כדי לעשות את ההכנה לקראת הפגישה הבאה החשובה והקריטית יחד ההורים וכדי שלא תהינה לכם הפתעות נוספות. אחרי מותם אי אפשר יהיה להחזיר את הגלגל לאחור.

שרלוט: את זה כבר אמרת.

אושרי: שזה...

דורי: (לאושרי) די... זה כבר לא מצחיק.

אושרי: אני מנסה להצחיק?! אני?! ממתי אני מצחיק? בדיחה טובה אני מקלקל, מצחיק עאלק! ממתי אפשר להחזיר את הגלגל - אחורה?! איך תתבצע העברה של שְׁכָל מאדם לאדם? מה יעברו תאי המוח לתאי המוח של האחר? אם הולכים לשחק לי בשכל אני בסך הכול רוצה להבין! אתה הבנת את מה שהוא אומר עד עכשיו? כי אני לא!

המבשר: אתה יודע מה זה זיכרון?

אושרי: נו...

המבשר: אתה יודע מה זה יִדְע?

אושרי: ידע זה ידע! אלא אם אתה מתכוון לידע אחר.

המבשר: (מתאפק לא לצאת מכליו) אין ידע אחר, ידע זה ידע! זה ידע! זיכרון זה זיכרון! אינ-פור-מציה זה אינפורמציה! בינה זו בינה! השכלה זה השכלה! חוכמה זה חוכמה! (נושם לרווחה) הנה קיבלת עכשיו את כל האינטרפרטציות.

אושרי: כל מה שאתה אומר ומנסה להסביר הוא עתידי, נכון?

המבשר: (בהתרסה) נגיד "שזה אומר?..."

אושרי: אני מנסה לדמיין איך אחיה בעתיד. מי יודע אולי גם אני אסבול מאובדן זיכרון ועוד בגיל צעיר. האם אצליח לקרוא או להיזכר בחברים? קרובים יראו תמונות של המשפחה וישאלו אותי: 'מי אלה ואלה?' או 'מה עשית בחיים?' ולא אדע לענות. זה מפחיד אותי. האם מחלתו של אבא תעבור אלי?

דורי: (פוסק) הרכוש חייב להיות של כולם!

המבשר: תירגעו, הוריתם מבינים שביתם ממוקם טוב, יתכן שמחלוקת לגביו אפשר יהיה ליישב. אתם זכאים להגיש תביעה על פי חוק הירושות ולתבוע שינוי בחלוקת הבית, עליכם לקבל ייעוץ מקצועי, לא ממני אלא מעורך-דין מומחה בנדל"ן.
 ייתכן... ואני זהיר בדבריי כי אני לא בטוח, שעשויות להיות מגבלות מבחינת חוק שינוי הצוואה, אבל תדעו, יש לכם עילה.

דורי: מספיק דפקת לנו את המוח, נזוז להוספיס?

המבשר: (מסתכל על השעון) יש לי התחייבות נוספת...
 אז בואו נפגש בהוספיס בעוד שעתיים?

האחים מביעים הסכמה.

יוצאים.

אור יורד.

תמונה שנייה

המקום ספסל רגיל על מדשאת ההוספיס.
 אושרי יושב עם אביו. הם מסתכלים אחד על השני ארוכות.

רמזי: אושרי, אושרי... אתה אושרי נכון?

אושרי: יפה, אתה יודע מי אני.

רמזי: בטח יודע.

איפה האחים שלך, למה לא באו?

אושרי: יבואו, אני הקדמתי לראות אותך.

רמזי: (מחייך בזווית הפה) תמיד היינו משפחה מקדימה...

חשוב מאוד שתהיה מאושר בתוך עצמך...

אושר זה כמו לצייר על בד, בהתחלה צבע אותו בצבע בהיר ואחר כך תוסיף לו הרבה זיכרונות צבעוניים וחמים, וכאשר טיפה של צבע תטפטף על הבד, תעביר עליה משיכת מכחול, ואז תבין שתקופה טובה נצבעה. ולך יהיו חיים נהדרים, למרות שידעת סבל רב...

- אושרי:** (מתפלג) סבל? אני?! אולי אתה מתבלבל ביני לבין מישהו אחר?
- רמזי:** אני? לא, לא, לא...
האור והחושך קיימים בתוכנו, לרובנו יש זמנים אפלים...
שכח מהם, הם לא יהיו עוד ואתה תתגבר על כל המצוקות...
(מוציא חבילת שטרות עטופים ומוסר לו)
זה ליתר ביטחון, ושאף אחד לא ידע.
- אושרי:** מה זה?
- רמזי:** (בעליזות) הפתעה... (ממתין שיפתח)
(אושרי מהסס)
- רמזי:** תפתח, תפתח ותראה.
(אושרי פותח ומגלה חבילת שטרות של מאתיים שקל).
- אושרי:** מה זה?
- רמזי:** (משתומם) אתה לא יודע מה זה?
- אושרי:** מה זה?
- רמזי:** (צוחק) כסף.
- אושרי:** אני יודע שזה כסף. בשביל מה? למי למסור?
- רמזי:** זה בשבילך. (ממתיק סוד) שאם אתה תקבל את הסכל שלי, תדע איך להשתמש בו.
- אושרי:** מאיפה הכסף?
- רמזי:** מהבנק.
- אושרי:** איך יצאת מפה לבנק?!
- רמזי:** מה, אתה לא יודע? אימא שלך יצאה עם המשגיחה.
- אושרי:** והבנק אישר למשוך כל כך הרבה כסף?
- רמזי:** תמיד מאשרים לנו... (בחשיבות) אנחנו לקוחות v.i.p תחביא מהר לפני שהאחרים ייראו... עכשיו אתה יכול לחייך לחיים, לא משנה כמה הם קשים. קנה הרבה צבעים, צַבֵּע, והחיים יחייכו אליך.

- אושרי:** אבא, מצבי הכלכלי לא רע. הוא אפילו מצוין!
- רמזי:** לעולם לא תדע כיצד ייראה הציור כאשר הצבע יתייבש.
- אושרי:** ובאמת, איך אתה מרגיש?
- רמזי:** כאילו משאית נגררת בתוכי...
- הרבה פעמים מתחשק לי לרוץ ולברוח. איך לרוץ? לאן לברוח?
 אני לא יודע. אני לא יכול להתמודד יותר, אין לי כוח לעמוד בלחצי...
 (קוטע את עצמו) אבל הרבה פעמים אני משתדל להחזיק את עצמי,
 לא ליפול.
 (פתאום מסדר את הופעתו בקפידה)
 למי אנחנו מחכים?
- אושרי:** איש ניהול העיזבון צריך להגיע בכל רגע.
- רמזי:** מי עוזב? אני עוד לא עוזב...
 (מופתע) מה, אני כבר עוזב?
 אוי ואבוי, צריך להגיד לאמא שאני עוזב...
 יש לנו מזל שאנחנו כאן למרות שאנחנו לא יודעים למה אנחנו כאן.
- אושרי:** ואיך אמא?
- רמזי:** ראית את הכאב והפחד שלה מהמוות היא לא רוצה להישאר לבד.
 למרות שהיא ניסתה להסתיר את זה ממני כדי שלא אדאג...
 (כממתיק סוד) לפעמים אני מנסה להשלים עם הימים ההם... שעברו.
 (המבשר נכנס. רמזי בוהה בו.)
- המבשר:** איפה כולם?!
- רמזי:** אתה לא דורי.
- המבשר:** אני לא דורי...
- (נראה לחוץ) איפה כולם? עוד פעם איחורים? אני לא מבין את האחים
 שלך... לא מקובלת עלי התנהגות כזאת מזלזלת.
- אושרי:** עוד פעם אתה מקדים ומתלונן. תלמד, יש אנשים שאוהבים להגיע
 בזמן שנקבע, יש שמקדימים ומתעצבנים על עצמם, יש כאלה שרוצים
 לאחר ולא מצליח להם, ויש אנשים שבטבע שלהם לאחר וזה הרוב.

המבשר: (לרמזי) איפה האישה?

רמזי: איזו אישה?

המבשר: האימא.

רמזי: אימא מזמן היא מתה.

המבשר+אושרי: (המומרים) מתה!?

אושרי: מה?

רמזי: (כמופתע לאושרי) לא ידעת?

אושרי: אימא שלי מתה?

רמזי: (משיב כמופתע) שלי.

(עוד יותר מופתע) מה? אימא שלך מתה?

אושרי: אני זה ששואל, שלי מתה?

רמזי: לא מתה, למה שתמות? אימא שלי מתה מזמן.

אושרי: ואימא שלנו?

רמזי: (קורא בקול רם) אמא...? בואי לפה, אושרי רוצה לראות שאת בחיים.

וגם... וגם...

(מפהק, עוצם את עיניו כדי להיזכר והוא נירדם)

(ברוריה נכנסת עם חיוך רחב, הולכת ישר לאושרי, מחבקת ומנשקת אותו).

ברוריה: אתה הקסם שילדתי.

אושרי: ואת אימא שלי הכי אהובה שילדה אותי, תודה אימא.

(מוביל אותה הצידה ולוחש לה) תראי מה אבא נתן לי...

(מראה לה את חבילת השטרות)

ברוריה: אוי ואבוי, (לוקחתמושכת מידיו את הכסף) זה הכסף של הסוף.

אושרי: של איזה סוף?

ברוריה: אתה לא יודע?

אושרי: שזה אומר...

- ברוריה:** המבשר לא סיפר לכם?
- אושרי:** לא זוכר שדיבר על כסף של סוף.
- ברוריה:** (נחזפת במבשר) למה לא סיפרת להם?
- המבשר:** ניסיתי לספר להם, בקושי נתנו לי לסיים משפט. הם עוד לא קלטו מה המשמעות של ההעברה.
- ברוריה:** הכסף מיועד למכשירים המיוחדים של הסוף שלי ושל אבא שלכם.
- אושרי:** יש כבר אישור בארץ להמתת חסד?
- ברוריה:** עשינו שיהיה.
- אושרי:** (מתפלא) מוות בעזרת מכשירים?
- ברוריה:** מה יעשו לנו? יתבעו אותנו לדין?
- אושרי:** למה אתם רוצים לעשות...
- ברוריה:** (קוטעת אותו) רגע, אני תיכף חוזרת... אני חייבת למסור את הכסף לפני שיהיה מאוחר.
(ממהרת לצאת)
- אושרי:** אמא! אני מבין שאבא רוצה ללכת. אבל עד היום אני לא תופס למה את?
- ברוריה:** (שכבר הגיעה ליציאה) אתם יודעים מה מצבי...
(עומדת לצאת ומתחרטת) אתה יודע, פעם הייתי בוכה ללא שליטה, אהבתי לבכות, גם בציבור. אבל מאז שהתגברה אצלי המחלה, היא הביאה איתה את הפחד והחרדה.
מצד אחד, שנאתי את התחושה ששעון מונח ומתקתק מעל הראש שלי, ומצד שני, לסבול ולהיות נטל על ראשו של מישהו אחר, גם זה לא בא בחשבון.
(בחיוך רחב) כבר אי אפשר לתקן את הדמעות...
וחוץ מזה אבא ואני הבטחנו זה לזו שעושים הכול ביחד.
(יוצאת מפזמת)

- אושרי:** (פונה למבשר) חשבתי על מה שאמרת ואני רוצה לשאול מתי ואיך תתרחש ההעברה? עם החתימה אהפוך למאושר? או שאני בוחר מתי?
- המבשר:** (בשמחה לאיד) אתה לא יכול לבחור שום דבר! אתה לא קובע כלום! אפס! ההורים כבר בחרו. ההעברה תבוצע כמתוכנן ואני לא אגלה לך!
- אושרי:** רגע, רגע, כל השָׁכָל שיש לאבא יעבור אלי?
- המבשר:** מי אמר שאתה תקבל את ההשכלה של אבא שלך?
- אושרי:** אני לא?
- המבשר:** (חוכך בידי) תדע הכול בבוא הזמן!
- אושרי:** ומה עם מה שיש לי בראש?
- המבשר:** מה ששלך יישאר אצלך ותהיה לך תוספת... (פאזזה קטנה) אני רואה שאתה עדיין לא מבין... (לעצמו בצד) איזה סתום...
- אושרי:** מה אמרת?
- המבשר:** (מסביר לאט) שום דבר לא ימחק לך. מה ששלך, יישאר שלך, ועליו יתווסף הידע. כל זה נכון במידה ואתה תקבל את ההשכלה של אביך.
- אושרי:** מה אני מקבל?
- המבשר:** (בהתגרות) לא אגלה לך.
- אושרי:** אבא שלי תמיד הבטיח לי חלקת אדמה שאוכל לבנות עליה בית. האם זה רשום אצלך?
- המבשר:** בבוא העת – תדע!
- אושרי:** שזה אומר?...
- המבשר:** שתשתוק!
- אושרי:** (תוך כדי שהוא הולך לאביו) אני אדם לא חמדן, אבל זה לא נראה הוגן כלפינו. אבא? אתה ישן או שאתה כבר... (אחרי פאזזה קטנה) נח?

(רמזי לא עונה)

המבשר: שיישן עד שיגיעו האחרים. אני מציע לשלושתכם לדבר על זה באופן רצינולי. אימהות לרוב יודעות מה הכי טוב מה נכון לילדים שלהן.

אושרי: אנחנו לא ילדים קטנים.

המבשר: בכל זאת אתם הילדים שלה...

(שרלוט ודורי נכנסים. שרלוט רואה את אביה ופורצת בבכי.)

דורי: (מיד עם כניסתו) מה קרה לאבא!?

שרלוט: הוא מת?

אושרי: מי מת?

שרלוט: אבא.

(אושרי מזיז קצת את רמזי, רמזי זז קלות ואז מבינים שהוא חי.)

אושרי: ישן.

(נכנסת ברוריה עם תיק ארוז ומוסרת למבשר)

ברוריה: תעירו אותו מיד! אסור לו לישון!...
(למבשר) כל מה שהיה ברשימה נמצא בפנים.

המבשר: בדקת?

ברוריה: אני סומכת עליך.

אושרי: (מנער את רמזי) אבא, קום תתעורר...

רמזי: (מתעורר בבהלה) מה קרה?

ברוריה: קום, הייתי כבר אצל הרופא.

רמזי: למה? את חולה?

ברוריה: (לוחשת לו) שילמתי.

רמזי: נתתי כבר לאושרי...

- ברוריה:** לקחתי ממנו ומסרתי...
 בוא נבקש רשות לצאת עם הילדים שלנו לאגם.
 (רמזי סורק את ילדיו ועושה רושם שהוא לא מזהה אותם.)
- ברוריה:** אני רוצה שתדעו שאנחנו לא נסיים כאחת מאותן משפחות עצבניות ועצובות.
- דורי:** לאן אתם הולכים?
- ברוריה:** אנחנו צריכים לעשות הכנות למה שהבטחנו.
- רמזי:** גם אני הבטחתי, נכון?
- ברוריה:** כן, רמזי. חתמנו, שילמנו ואישרנו.
- רמזי:** (מתקרב לאושרי. בחיוך רחב) אתה אני!
- המבשר:** ברוריה, לא שכחת משהו חשוב?
- ברוריה:** מה שכחתי?
- המבשר:** (מזוויית פיו) "החלוקה! החלוקה!"
- ברוריה:** אוי נכון. שרלוט את תקבלי את הכסף והרכוש.
 (שרלוט מגיבה בבכי קצר.)
- ברוריה:** דורי, אתה תקבל את השָׁכָל שלי.
 (שרלוט שוב מגיבה בבכי קצר.)
- ברוריה:** אושרי, אתה תקבל את השָׁכָל של אבא.
 (שרלוט מגיבה בבכי קצת יותר ארוך.)
- דורי:** זאת חלוקה סופית?
- ברוריה:** יש לך בעיה עם זה?!
- דורי:** רק שאלתי. ואני שואל מי קבע מה כל אחד צריך? על פי מה? איזה תועלת אנחנו נפיק מכל זה?
- רמזי:** (עומד נתמך בברוריה) יהיה ידע של פרופסור בלי ללמוד.
- ברוריה:** יהיה את החוכמה שלי בלי לעבור את כל המכשולים שעברתי.

- דורי:** את לא חושבת שאני ואשרי לוקחים סיכון?
- ברוריה:** (נדהמת) סיכון!?
- דורי:** אני לא יודע, אף אחד לא יודע. האם זה נראה לך הוגן? זה הכול.
- ברוריה:** (בזעם) קיבלת את מה שיש לי בשִׁכָּל! יש יותר טוב מזה?
- דורי:** את אימא נהדרת, ואני אוהב אותך מאוד. אין צו-ירושה בעולם שהייתי עושה ממנו עניין גדול. בגלל זה, כל מה שתורישי לי זה בסדר, וגם אם לא תורישו לי כלום, זה בסדר. אבל זה לא אומר שזה הדבר הנכון להורישי לי.
- אני לא מתכוון להתחיל במלחמת העולם שלישית בגלל זה. אבל לדעתי זה לא הוגן, אני הבכור.
- ברוריה:** הוגנות היא בעיני המתבונן. מצדי אתה יכול להגיע לכל מיני מסקנות ומהן תיקח את המסקנה הטובה ביותר שתוכל לעזור לך. אני מציעה לך לקחת בראש פתוח את מה שאני נותנת לך. למרות שאתה עדיין לא מסכים איתי, אני בטוחה שבסופו של דבר אתה תודה לי.
- המבשר:** כשמישהו אינו מוכן לקבל, אני המישהו שנכנס לתמונה.
- אשרי:** שזה אומר?...
- המבשר:** (לדורי על אשרי) אני לא רוצה לענות לו... ולך דורי, אני לא חושב שאתה ילדותי או חמדן, ולדעתי התגובה שלך די מובנת וטבעית. למרבה הצער, החיים לא תמיד הוגנים וסוג כזה של חוסר הסכמה או אכזבה מתרחש לעתים קרובות יותר ממה שאנשים מצפים.
- דורי:** אני לא מבין. למה שלא תהיה חלוקה שווה ברכוש?
- ברוריה:** מה יהיה עם הַשְׁכָּלִים שלנו? שהכול ילך לאיבוד?! זה מה שאתה רוצה? יש הזדמנות נהדרת ואתה רוצה שכל מה שרכשנו במהלך השנים, פוף יעלם...!
- דורי:** יש לנו את הַשְׁכָּל שלנו, וזה מספיק לנו!
- ברוריה:** זה מה שאתה חושב. אני אומרת לך שזה לא מספיק בעולם של ימינו.

דורי: יש מספיק כסף ורכוש לחלוקה, כל אחד יקבל את השליש שלו וייעשה צדק. כל הירושות האחרות שאתם תעבירו אלינו, כביכול, זה בלבול שֶׁל!

ברוריה: ועוד איך יש חלוקה שווה, כל אחד מכם קיבל את מה שהוא זקוק לו ביותר בחיים!

דורי: אז מה חינכתם אנחנו מטומטמים?

ברוריה: אתה יודע שלא לזה התכוונתי.

דורי: למה לא נתתם אפשרות לבחור או לעשות החלפות?

ברוריה: החלפה תמיד תהיה גרועה יותר ותגרום לסכסוכים.

המבשר: כשמחלוקת משפחתית פורצת בגלל צוואה, תמיד אי-הבנות בין הצדדים מתורגמים בצורה לא נכונה.

דורי: אף אחד לא התדיין איתנו!

המבשר: אם הצוואה הייתה אך ורק על הרכוש, היא הייתה נפתחת לדין. אבל המקרה שונה לחלוטין משאר הצוואות בעולם. נפלה בחלקכם צוואה מיוחדת ומעניינת ולדעתי אתם מקבלים כאן נכס שלא יסולא בפז.

דורי: האם זה נראה לי הוגן? – לא! והאם אני סתם ילדוטי וחמדן?

לא ולא. הצוואה שלכם לא הגיונית והיא ילדותית!

ברוריה: ילדותית כי אתם רגילים לצוואות רגילות! איש לא זכאי באמת לשום ירושה בחיים! בני היקר והאהוב, אני יודעת שאתה הבן הבכור מגיע לך לקבל את הידע שלי, זה לגמרי הגיוני. אתה עוד תעריך מאוד את מה שתקבל ואת זה תרגיש עוד היום בשפת האגם!

שרלוט: גם לי לא נראה פייר כלפיהם, לכן אני מוכנה לחלק את מה שתורישו לי. וזאת לא רק כדי למנוע סכסוכים משפחתיים בעתיד, אלא שמגיע להם.

ברוריה: (תוך כדי שהיא מחייכת) את לא יכולה לוותר! אף אחד מכם לא יכול לוותר! אתם מודעים למצבו של אביכם ולמצבי. ואני מבקשת לכבד את מה שהחלטנו, אנחנו חיים על זמן שאול, אנחנו לא רוצים להמשיך ולסבול, אז קבלו באהבה את מה שאנחנו רוצים להעניק לכם.

אושרי: (כמעט לעצמו) וואו, מצב קשה, מזל שזה גם נדיר.

- שרלוט:** אני כבר מתגעגעת... את אימא שמעולם לא עישנה או שתתה אלכוהול, אפשר להגיד "נזירה אמיתי" אוהבת לעזור, טובת לב, אכפתית, מצחיקה ועם תשוקה לחיים. למה שכל זה ילך ויעלם? אפילו עכשיו אני חושבת שאת הולכת ומצבך משתפר.
- המבשר:** אני רואה בכל מיני מקומות, איך היורשים שודדים את המורישים. כאן המצב יחסית דבש.
- אושרי:** שזה אומר?...?
- המבשר:** (מעייף בו מבט זועף) בסופו של דבר אחים מתנתקים אחד מהשני בגלל חילוקי דעות בירושה. כאן הכול ברור (מצביע על כל אחד מהם) אתה תקבל את זה, אתה את זה וזה, והיא את זה וזה.
- דורי:** ואתה משווה אותנו לשודדים!?
- המבשר:** כאן כל אחד יקבל את מה שהוחלט, לא פחות ולא יותר! אני סמוך ובטוח שתוכלו כולכם לחיות עם זה ביושר, ואתם תראו שלטווח הארוך זה יהיה הרבה יותר טוב ממה שאתם יכולים לדמיין עכשיו.
- (שתיקה)
- אושרי:** סליחה, עשית העברה כזאת פעם?
- המבשר:** זאת הבשורה הראשונה שלי.
- אושרי:** אז אתה חסר ניסיון וקשקשן גדול.
- רמזי:** (שעמד כל הזמן נתמך בברוריה) מה עם האגם?
- ברוריה:** רוצה ללכת לאגם?
- רמזי:** אז מה, נמשיך לעמוד ולהתענות? בואי נזוז ונגמור עם זה עכשיו באגם.
- ברוריה:** (למבשר) יש לך אישור יציאה וכל מה שדרוש?
- (המבשר מהנהן.)
- ברוריה:** (למבשר) הדרכה?
- (המבשר מהנהן.)

- רמזי:** הדיון יהיה פורה יותר ליד האגם המרגיע. שם נעביר את כל הכעס והפחד. הילדים מרגישים עכשיו שהחיים שלהם מונחים על קף המאזניים, וזה נכון, אני מבין.
- שרלוט:** אבא ואימא, אני מאמינה שאתם עושים את מה שטוב לנו.
- אושרי:** אני הייתי מוכן לוותר על כל השכל שרוצים להעביר לי תמורת מה שאת קיבלת.
- שרלוט:** ואני מוכנה לקבל את השכל של אמא, או את השכל של אבא, חבל שאי אפשר לעשות החלפות!
- המבשר:** מכיוון שאף אחד מכם לא עורך-דין, ואני אעביר לכל אחד מכם את מה שנקבע, הדיבורים מיותרים. ההשכלה, מוסר וכל הידע של אביכם יעבור לאושרי, ואתה דורי תקבל את כל תורה והבינה והידע של ברוריה אמך, ככתוב: 'שמע בני מוסר אביך ואל תיטוש תורת אמך' אני חוזר על זה כדי לוודא שהבנתם שזה חתום וסופי!
- שרלוט:** (בקול) אם אני מוכנה ורוצה, למה אני לא יכולה לקבל את אמא?! (פתאום פורצת בבכי) אני רוצה את אמא שלי!...
אני מוכנה לחלק את הכסף...
(לאחיה) אם העברת השכל לא תעבוד כפי שהם מתכננים,
אני מתחייבת לחלוקה שווה ביני לבינכם!
- המבשר+ברוריה:** את לא יכולה!!!
- ברוריה:** את לא יכולה לשחק בירושה. ירושה היא ירושה. נקודה!
- שרלוט:** (להורים) אתם הופכים אותי לרעה בסיפור הזה!
(לאחים) אחרי שהם ילכו הם לא יכולים להגיד לי מה לעשות, נכון?
(מתנצלת) מה אתם מסתכלים עלי ככה?! מה אתם רוצים ממני?!
אני לא אשמה שההורים מעבירים לי ירושה של כסף ורכוש.
- ברוריה:** (לאושרי ודורי) מטרת הירושות להרחיב לכם את הידע כמה שיותר מהר ומוקדם, מן קורס מזורז לחיים, זה ייתן לכם יתרון על הרבה אנשים בגילכם. ואם אתם חושבים שאתם לא ראויים, או שיודעים מספיק ולא רוצים לקבל יותר ידע, חשיבה אנליטית, יותר חוכמת-חיים,

עורמה, חשיבה פיננסית, חשיבת-על יחסית לגילכם ועוד, ועוד, ועוד... והכול בחינם כאקסטרה למה שיש לכם! לא חבל על כל הידע שיתבזבז וילך לאיבוד?! לווטר על הכול, זאת תהיה באמת טיפשות.

דורי: אני מעדיף להשאיר ירושה כספית לדור הבא. את מתמרנת אותנו באמצעות ירושות הזויות. אני אומר שזה לא נכון לתת לנו משהו שהוא לא מוחשי! זו מניפולציה. אני הולך!... (דורי מתחיל ללכת).

המבשר: (חוסם אותו) אתה לא יכול לפרוש!

דורי: למה לא?

המבשר: (מתקרב ולוחש לדורי) זה יפגע בהורים, ולא טוב שימותו כשהם מאוכזבים, ועוד מהבן הבכור שלהם...

דורי: (פונה לברוריה) למה לעזוב את החיים אם אתם יכולים להמשיך עוד יום, שבוע, אולי חודש?

ברוריה: אתה יודע שאני חולה סופנית! אתה יודע ששנינו עם מחלות חשוכות מרפא? אז למה למשוך עוד יום, שבוע, חודש? אביכם ואני הלכנו ביחד דרך ארוכה. אנחנו רוצים להמשיך מכאן ביחד עם ראש מורם כל עוד הוא צלול.

דורי: אני לא מבין איך משהו טוב יותר יצמח אחרי שתעבירו לנו את המידע?

ברוריה: בגיל הזה אתה צריך להיות יותר עצמאי ובוגר. (קורצת לו) אתה תהיה אסיר תודה. ילד שלי, תפתח את הראש קצת ותן לדברים לזרום.

דורי: מה אם אני מסרב לקבל את הירושה שלך? מה יקרה לי אם לא אעשה את ההעברה?

ברוריה: אתה מסרב לקבל את מה שאני מציעה לך?! (פונה לאושרי) ואתה גם רוצה לסרב לקבל את מה שאביך מציע להעניק לך?! אני מבינה שאתם מסרבים לבקשתנו האחרונה!?

אושרי: אני לא אמרתי כלום.

ברוריה: אתה יודעים מה?...

(המבשר מסמן לברוריה שלא להציע להם להחליט.)

ברוריה: שכל אחד ימצא את הגרסה שמתאימה לו לחיים. קדימה, אני מרשה לכם לעשות החלפות. בבקשה לכו הצידה ותחליטו בינכם מי ומה יקבל כל אחד.

(הילדים זזים הצידה כדי להחליט. בהתחלה המלמולים נשמעים בנחת ואחר כך עוברים לטונים גבוהים יותר בתנועה ובדיבור במהירות כפולה. עד שלבסוף הם קראים בקול כמעט ביחד.)

דורי: יש!

שרלוט: יש!

אושרי: (פונה להורים ולמבשר) הגענו להחלטה.

שרלוט: ויש רעיון. את הכסף והרכוש נחלק שווה בשווה...
(ברוריה רוצה להגיב)
רגע, תשמעי עד הסוף...

דורי: השאלה אם מכשיר ההעברה יכול לעשות חלוקה לפי צרכים?

ברוריה: (פונה למבשר) אפשר דבר כזה?

המבשר: זאת גדולתו של המכשיר הוא יכול לזהות ולהטמיע.

אושרי: (למבשר) אז את השכל והידע של שניהם, אתה צריך לתת הוראת העברה בחלוקה שווה לשלושתנו ולכל אחד את מה שהכי נחוץ לו.

דורי: (רואה שבברוריה לא מבינה) המכשיר יפענח ויבחר את הידע הנחוץ במוח של כל אחד ואחת מאיתנו. מכשיר ההעברה יזהה ויספק לכל אחד את מה שזקוק לו ויכול להועיל לכם בחיים.

(ברוריה מסתכלת על המבשר מחכה לתשובה.)

המבשר: (מניד ראשו בחשיבות) אֶ-הֵם... אצטרך לתכנת אותו במקום...
(פוסק) אפשר!

ברוריה: יש אישור. כל החיים בטחתם בנו, האמנתם בנו, כבדנו אתכם, ואתם אותנו, אז אני אומרת לכם הגעתם להחלטה נכונה!

רמזי: (לעצמו) יש להם שכל...

אושרי: כל השכל יעבור או רק חלקים טובים ונבחרים?

ברוריה: שאלה טובה.

דורי: שאלה מצוינת.

שרלוט: השאלה הכי חשובה.

ברוריה: את התשובה כבר תבינו בעצמכם. (מסתכלת על המבשר) נכון?

המבשר: המכשיר יודע הכול, כול מה שנחוץ.

אור יורד.

תמונה שלישית

אגם. על הספסל שליד האגם יושבים ברוריה ורמזי בקצה אחד, שרלוט דורי ואושרי בקצה שני של הספסל כולם עם מכשירים אלחוטיים מחוברים לראשם שתפקידם לעשות את הטרנספורמציה השכלית.

ברקע נשמעת מוזיקה אלקטרונית וקריאות שחפים שהולכים ומתרחקים.

המבשר. מוודא שכולם מחוברים נכון. ומסמן להם לא להזיז את הראש ולהסתכל ישר קדימה לאגם.

שרלוט: (לעצמה הלקהל)

למרות שהחליטו מה שהחליטו הם עדיין ההורים שלי, ואיך זה ישפיע בעתיד, הלואי והיו בוחרים אחרת. אני מאבדת את הוריי לנגד עיניי... אימא מאמינה בחיים שלאחר המוות ואני מאמינה שכולנו נחזור ונתאחד יום אחד.

(פונה לאמה)

היה לנו חג מקסים בשנה שעברה. יומיים אחרי שחזרנו הביתה התחלת לקבל את הסימפטומים. לא יכולתי להתמודד עם המבט שלך וכשעזרתי לך לשטוף את הכלים, התחמקת בכל מיני תירוצים עד שהרגשתי שאני צריכה להניח לך והלכתי לפינה כדי לבכות בשקט. שום דבר מזה לא הוגן ושום דבר לא הגיוני.

(ממשיכה לעצמה\לקהל)

הם החליטו להפסיק לחיות וללכת מהעולם מחויכים. ואיך תמיד אימא אמרה? "לא כמות השנים חשובה. היו לי חברים שאיבדו את אמם כשהיו נערים" ואני זוכרת שענית לי; ש'מצד שני יש בני שישים פלוס שיש להם עדיין את האימא שלהם. שום דבר מזה לא הוגן ושום דבר לא הגיוני, כך החלטתם. שלום ולהתראות בחלומות.

המבשר, מוציא מתיקו ובהיחבא מכשיר אלקטרוני נוסף שנראה משוכלל יותר. בעיניים חרדות ניזהר שלא ירגישו בו. הוא מחבר את המכשיר לראשו, ומפעיל את מכשיר ההעברה.

נשמע סאונד העברת הידע שהוא דיבור במהירות כפולה ומכופלת...

ההורים מרגישים זרמים ודקירות בראשם, רעידות קלות בכל גופם.

שרלוט, דורי ואושרי מחכים בסבלנות שיקרה משהו, והם לא מרגישים שום דבר.

לאחר זמן מה הם מביטים זה בזה ומחליטים להסיר את המתקן מעל ראשם. מפנים מבטים להורים ולמבשר והם בהלם.

המבשר, נראה במצב של עילוי, אחר כך הוא מפרפר חזק ומתחיל לצאת לו עשן מהראש, מתמוטט ומת. בד בבד גם ההורים מתים.

אור יורד

סוף